

POSTANOWIENIE

Dnia 15 stycznia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Janusz Niczyporuk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Tomasz Demendecki

SSN Elżbieta Karska

w sprawie ze skargi M. S.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki
w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie w sprawie o sygn.
II AKa 173/22,

z udziałem Skarbu Państwa - Prezesa Sądu Apelacyjnego w Warszawie

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 15 stycznia 2025 r.,

1. **odrzuca skargę;**
2. **umarza postępowanie w przedmiocie wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych.**

Tomasz Demendecki Janusz Niczyporuk Elżbieta Karska

l.n

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 17 czerwca 2024 r. M. S. reprezentowany przez adw. D. C.
wniósł skargę na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez
nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie w
sprawie o sygn. II AKa 173/22.

Zarządzeniem z dnia 18 lipca 2024 r. adw. D. C. został wezwany do uzupełnienia braku formalnego skargi na przewlekłość, poprzez złożenie w terminie siedmiu dni upoważnienia, z którego będzie jednoznacznie wynikało umocowanie do reprezentowania M. S. przed Sądem Najwyższym. Adw. D. C. odebrał pismo 22 lipca 2024 r. i w określonym terminie przesłał do Sądu Najwyższego pełnomocnictwo do reprezentowania M. S. w sprawie o przewlekłość postępowania przed Sądem Najwyższym. Wobec uzupełnienia nieprawidłowo braku formalnego w terminie, Sąd Najwyższy postanowieniem z 12 września 2024 r., I NSP 234/24 pozostawił skargę bez rozpoznania.

Pismem z dnia 20 września 2024 r. adw. D. C. reprezentujący M. S. wniósł kolejną skargę na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie w sprawie o sygn. II AKa 173/22.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga podlegała odrzuceniu.

Zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy z 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 1725, dalej: „ustawa o skardze na przewlekłość”), strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie zmierzające do wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie trwa dłużej niż to konieczne dla wyjaśnienia istotnych okoliczności faktycznych i prawnych albo dłużej niż to konieczne do załatwienia sprawy egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego (przewlekłość postępowania).

Jak stanowi art. 14 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość, skarżący może wystąpić z nową skargą w tej samej sprawie po upływie 12 miesięcy, a w postępowaniu przygotowawczym, w którym stosowane jest tymczasowe aresztowanie, oraz w sprawie egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania

orzeczenia sądowego - po upływie 6 miesięcy, od daty wydania przez sąd orzeczenia, o którym mowa w art. 12 tej ustawy. W orzecznictwie Sądu podkreśla się, że wniesienie kolejnej skargi na przewlekłość postępowania dopuszczalne jest jedynie po upływie wskazanego terminu 12 miesięcy - zarówno w razie uwzględnienia, jak i nieuwzględnienia wcześniejszej skargi (postanowienie Sądu Najwyższego z 16 lipca 2019 r., I NSP 64/19).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy, Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, że skoro postanowieniem z 12 września 2024 r. w sprawie I NSP 234/24 pozostawiono bez rozpoznania skargę wniesioną przez adw. D. C. na przewlekłość postępowania Sądu Apelacyjnego w Warszawie w sprawie o sygn. II AKa 173/22, to kolejna skarga wniesiona w niniejszej sprawie 20 września 2024 r., a więc przed upływem 12 miesięcy od daty rozpoznania poprzedniej skargi, jest niedopuszczalna. Z powyższych względów w ocenie Sądu Najwyższego należało odrzucić skargę stosownie do art. 9 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość, zgodnie z którym Sąd Najwyższy odrzuca skargę wniesioną przez nieuprawnionego albo niedopuszczalną na podstawie art. 14 ust. 1 tej ustawy.

Konsekwencją odrzucenia skargi na przewlekłość postępowania, wobec jej niedopuszczalności jest zbędność orzekania w przedmiocie wniosku skarżącego o zwolnienie od kosztów sądowych w zakresie opłaty od skargi. Postępowanie w tym zakresie należało więc umorzyć na podstawie art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość w zw. z art. 394¹ § 3 w zw. z art. 398²¹ w zw. z art. 391 § 1 w zw. z art. 355 k.p.c.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy na podstawie przytoczonych przepisów orzekł jak w sentencji postanowienia.

Tomasz Demendecki Janusz Niczyporuk Elżbieta Karska

l.n

[a.ł]